

Starp radošo floristiku un pragmatiskajiem ķiplokiem

Mairita Elksne dzīvo netālu no Sunākstes centra "Kļavāju" mājās. Par šo vietu viņa saka — man vienmēr patikusi Sunākste. Tā bija, ir un būs svarīga. Te uzaugusi, un pēc Rīgā pavadītiem gadiem viņa un ģimene pērn atgriezies.

"Kļavajos" dzīvo arī Mairitas mamma. Mairita iesaistās vietējo rīkotajos pasākumos ar ziedu kompozīcijām, galdu dekorēšanu. Kā floristi viņu aicina rīkot meistarklases. Klasiskās ir pirms Līgo un Ziemassvētkiem. Pavasarī viņa māca, kā gatavot dekoratīvus traukus no bērzu zariem un kompozīcijas Lieldienu noskaņā. Mācījusies Latvijas Kultūras koleģā, zināšanas par kompozīciju veidošanu ieguvusi floristu skolā "Grieta", kas darbojas Jelgavā. Dzīvojot Rīgā, strādāja ziedu salonā un paralēli kā pašnodarbinātā sāka piedāvāt meistarklases. Līdz šim tās notikušas ne tikai Sunākstē, bet arī Aizkrauklē, Jēkabpilī, Ādāžos un joprojām arī Rīgā. Arvien biežāk uzaicinājumi nāk no kaimiņu pagastiem. Pagājušās nedēļas beigās Mairitas darbu varēja redzēt un iegādāties tirziņā Sēlpilī.

Jāmācās noteikt cenu savam darbam

Par savu floristes stilu viņa saka, — neesmu moderna, kompozīcijas vienmēr patik uzsvāru likt uz lauku vidi, materiāliem, kurus šeit var salasīt vai izaudzēt pati, ko Mairita arī dara. Sevi par biznesa haizivi noteikti nesauktu, bet dzīvojot Sunākstē, tālu no Rīgas, nākas piedomāt, kā nopelnīt. Pašreizējā situācijā, kad virs strādā Jēkabpilī, dēļ mēcās Salas vidusskolā, viena konkrēta nodarbošanās ar garantētiem ienākumiem vēl nav atrasta. Iespējams, ka šeit varētu būt vieta, kur cilvēki iemācās pagatavot sev vainagu, dekoru, kompozīcijas no dažādiem dabas materiāliem. Paralēli esot jāstrādā ar sevi, jāmācās noteikt cenu savam darbam un jāizraujas no vēlmes visu darīt vienai. Pagājušajā mācību gadā Mairita dēla klasē vadīja floristikas nodarbību un bērniem tā ļoti patikusi. Tāpēc radās ideja veidot jau gatavus komplektus, piemēram, ar izkalnētiem augiem, no kuriem bērns kopā ar vecākiem mājās var veidot kompozīcijas. Mairitas darbus var redzēt "Facebook" lapā "Flora&Svētki".

VASARĀ TE RAŽOJA TOMĀTI UN GURKI. Intervija ar Mairitu notika mistiski romantiskā noskaņā. **Imanta Kazijuna** foto

Liela atbalstu sniedz apkārtejie

"Saprotu, ka pie sevis reklamēšanas vajadzētu vairāk darboties, bet ieslēdzas latviskā kautrība. Man ir

labā draudzene, kas sa-purina, un kādu laiku viņas teiktās strādā," stāsta Mairita. Tāpat viņa saka paldies katram, kurš ar padomu un darbu palīdzējis dažkārt nebūt ne vieglajā ikdienā — ģimenei, mam-

mai, brālim, Jurim, Eduardam par to, ka viņi ir un vienmēr atbalsta. Paldies arī Jura vecākiem, māsiņai Rometai ar ģimeni, Eduarda krustvecākiem Ievai un Mārim, krustvecākiem, onkulim Nikolajam un Dainas tantei, izpalīdzīgajai Treimanju ģimenei kaimiņos. Paldies par radošās dzirksts atbalstu māsiņai Karīnai, Lilitas tantei un Levas tantei, un Ramonai ar Vinetu par vietējo pamāšanu un celšanu saulītē.

Ja līdzekļu būtu vairāk, "Kļavāju" mājās otrajā stāvā izveidotu floristikas darbnīcu. Lielākas taptu audzēto ziedu plavas, arī siltumnīcas, atjaunotu kūti un izveidotu putnu dārzu. Šobrīd dārza pie "Kļavājiem" arvien lielāks kļūst ķiploku lauks. Audzēšana ļoti padodas, bet lielāki plātibai, piemēram, hektāram, apstādīt ar ķiplokiem vēl neesot nobriedusi. Lai arī šos augus Latvijā audzē daudzi, pieprasījums joprojām ir augsts.

Uz jautājumu — kas viņasprāt Sunākstei ir nepieciešams tūrisma jomā, Mairita teic, ka joprojām te pietrūkst atpūtas vietas, kas tikpat labi noderētu vietējiem — kur sa-kurt ugunsgrū, pašst, pavadīt laiku pie dabas. Līdz šim bijuši mēģinājumi izveidot ceļu un peldvietu pie ezera.

"Lances stallis" atkal atvērts apmeklētājiem

Simona Jeluškina, mazais Tomass, kuram pašlaik vien divi gadi, vīrs Artis dzīvo viņas vecvectēva, leģionāra Alfrēda Baltbārda un sievas Hertas Zelmas celtajos "Zaļmežniekos". Ap māju plešas 15 ha savas zemes. Te goda vietā ir latviešiem tik pazīstamais un beidzamajā laikā atkal ikdienā atgrieztais, spēcīgais un graciozais dzīvnieks — zirgs.

ĶĒVĪTE NIKA — Simonai vismīļākais zirdziņš. Savulaik nopirkta no čigāna Lietuvā, ar svešu pasi. Vēlāk zirgu noskenēja un zem ādas atrada divus identifikācijas mikročipus. No tiem noskaidroja, ka zirgs ir no Francijas, vārdā Ponde Garone. **Imanta Kazijuna** foto

Saslimusi ar "zirgu slimību"

Simona ar nevilnotu sajūsmu un smaidu saka: "Uzaugu šeit un man patik dzīvot laukos. Kad bija seši gadi, mamma mani aizveda pie savas draudzenes, tur ieraudzīju zirgu un "saslimu ar to zirgu slimību". Pamācīja jā, un, kad jau bija 11 gadi, vectēvs ar mammu uzdāvināja man zirgu. Tikai, kad pati iegādājos zirgu, sāku jā ar segleim. Visus gadus pirms tam iztiku bez tiem."

Iemācījusies pati, tajā skaitā Beberenē apgūvusi zirgkopja amatu, kādu laiku tur strādājusi par treneri, un tagad jāšanas mākslu nodod citiem. Kādu laiku bijis pārtraukums,

bet šogad, kad nācās vienu no zirgiem vest uz kliniku, sapratusi, ka dzīvnieki nevar vienkārši ganīties. Lai vismaz savu barību atpelnā. Iepriekš nodarbojusies ar jaunzirgu iejāšanu un iebraukšanu. Arī šogad pie sevis skolā pieņēmusi ķēvi, atvestu no Ventspils. Pāris mēnešos skola pabeigta. Simona saka, ka Latvijā ar šādu iemaņu mācīšanu zirgiem nodarbojas reti, bet pieprasījums pamazām aug.

Trušiēm garām nepaies

Stalli pieņem gan bērnus, gan pieaugušos, bez zināšanām, kas ir

zirgs un ko ar viņu darīt, gan jau pieredzējušākus, kuriem māca lēkt pāri šķēršļiem jeb konkūru. "Mums bail, bet tā patik zirgi," dzird ne reizi vien. Kaut kā izdodas iemācīt nebaidīties. Jāt gribētajam te vispirms jāsadraudzējas ar zirgu, jākemmē viņu, jāmācās apsejlot, arī, kā pareizi pieiet, paglaudīt. Ja cilvēkam uzreiz iedod gatavu zirgu — še, sēdies mugurā, viņam nav laika sajust, pārvarēt bailes, pat ja uzdrīkstas uzkāpt un izjāt. Tam vajadzīgs laiks, tāpēc šeit pulksteni neskatās, un viena nodarbība stunda var ievilkties divas. Nereti mammas, kas šeit atved savus bērnus, gūst lielāku prieku no tā, ko redz, nekā paši bērni. Ejoj uz stalli, garām nepaiesi trušu būriem, un te gadās aizķerties uz ilgu laiku un vasarā bērnus grūti pierunāt kāpt mašīnā, braukt mājās.

Kad ir laiks — zirgiem māca trikus

Simona piedāvā arī braucienus pajūgā — svētkos, ielīgošanas pasākumos, ziemā - vizināšanās ka-

manās. Aizvadīto Dziesmu un Deju svētku reklāmas rullīti arī bija redzami viņas zirgi, iejūgti ratos braucam pa tāku Sunākstes mācītājmūžas parkā.

Interesenti pārsvarā ir no Viesītes un nedaudz arī Jēkabpils, pa kādam no Seces, bet vietējo, sunākstiešu maz. Katrs no viņiem uz "Zaļmežniekiem" atbrauc reizi nedēļā. Vasarā šeit notiek tuvumā esošo stallu iemītnieku kopīgs pasākums — sacensības. Simonai patīk ātrums, kā pati saka — darīt kaut ko traku. Tagad, kad ir bērns, esot piezemējusies, bet tik un tā ik gadu ar diviem zirgiem — firšķirnes rīkstotājiem piedalījas ātruma sacensībās. Tādas notiek Latgalē, Pušmucovā. Dara no visa pa drūskai, un, kad ir laiks, zirgiem māca arī trikus — pacelties pakāļkājās, iedot kāju, kā to dara suns, dodot ķepu, un izpildīt citas komandas. Vairāk par Simonu un viņas darbu var redzēt un lasīt "Facebook" lapā "Lances Stallis". Ķēvīte Lance bija pirmais zirgs, kurš, varētu teikt, mācīja Simonu. ♦

8. un 9. lappusi sagatavoja **Imants Kazijuns**

Projekts "Sēlijas kopieni stāsti" tiek īstenots ar Valsts kultūrkapitāla fonda mērķprogrammas "Latviešu vēsturisko zemju attīstība programma" projektu konkursa "Sēlijas kultūras programma" finansiālu atbalstu.